

[Alfred Jensen.]

I det store og hele maa vi altsaa modsætte os de Bestemmelser, der ønskes gennemført gennem de her foreliggende Lovforslag. Vi kan ikke indse, at Kommunerne, hvis de skal lattes i deres økonomiske Vilkaar, skal have en saadan Lettelse paa Bekostning af de arbejdsløse. Vi forstaaar nok, at de Udgifter, der afholdes til de arbejdsløse, bør bringes ned, men det maa ske ved at skaffe Arbejde til de arbejdsløse. Ved tidligere Lejligheder har vi fremsat Udtalelser bl. a. om, at man kunde ned sætte Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig. Adskillige synes, at det er en drastisk Forholdsregel at gaa til, men i Tilfælde af, at man lader sig afskrække heraf, kan jeg nævne andre Foranstaltninger, der kunde foretages, ogsaa vedrørende Arbejdstidens Nedsættelse, som ikke er saa vidt ompændende. Jeg tænker f. Eks. paa, at Søfolkene har en 84 Timers Arbejdsuge, idet det gamle 2-Vagters-Skifte er gældende der. Her kunde der ske en Indskrænkning, som vilde betyde, at adskillige Sømænd kom i Arbejde. Med de Indtægtsmuligheder, som Skibsfarten har haft i de senere Aar, vil der være Mulighed for en Omlægning fra 2- til 3-Skifte-Vagt for Søfartens Vedkommende.

I Forbindelse med dette Spørgsmaal vedrørende Skibsfarten er der et andet Spørgsmaal, der kunde løses — det vedrører ganske vist ikke Arbejdstiden — nemlig Spørgsmaalet om Forbud mod Sømændenes Udførelse af indenbords Arbejde, et Spørgsmaal, der gentagne Gange har givet Anledning til Gnidninger mellem Havnearbejdere og modstaaende Arbejdsgiverorganisationer. Ad overenskomstmæssig Vej er der ganske vist hidført en Ændring paa dette Omraade, men dog ikke saaledes, at indenbords Arbejde helt og fuldt udføres af Arbejdere paa Land. Det drejer sig om ikke saa faa Skibe, der anløber danske Havne, og som benytter danske Sømænd til Losnings- og Lastningsarbejde, men ogsaa om udenlandske Skibe, og hvis et saadant Forbud gennemføres, vil det betyde adskilligt mere Arbejde til danske Havnearbejdere.

Jeg har her berørt enkelte Omraader, hvor man kan iværksætte Foranstaltninger, der ikke er vidtgaaende, men som dog vil betyde øget Beskæftigelse. Det er den Slags Ting, der kan tages fat paa, naar man vil lette Kommunernes og Samfundets Udgifter til Arbejdsløshedsforsorg.

Knud Kristensen: Jeg har bedt om Ordet for at knytte nogle Bemærkninger

til den Tale, som den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, paa de Konservatives Vegne holdt forleden Dag, da vi havde denne Sag til Behandling.

De Konservative og Venstre er jo uenige om mange Ting. Vi er uenige om den Erhvervs politik, der skal føres. De Konservative holder som bekendt paa en stærk Beskyttelse af de Virksomheder, som arbejder for Hjemmemarkedet, hvorimod vi mener, at mere ligelig Politik over for Eksport-erhvervene og de Erhverv, der arbejder for Hjemmemarkedet, er formaalstjenlig. Vi er ogsaa uenige om den Skattepolitik, der skal føres, idet de Konservative som bekendt holder meget paa indirekte Skatter, selv om disse Skatter ogsaa rammer de almindelige Forbrugs- og Produktionsfor densheder. Men jeg har rigtignok forstaaet det saadan, at der paa det socialpolitiske Omraade var visse Berøringspunkter. Jeg har forstaaet, at de Konservative var Tilhængere af en Sociallovgivning, der paa den ene Side var af den Natur, at der derigennem kunde ydes en forsvarlig Socialhjælp til dem, som væsentlig uden egen Skyld var kommet paa Livets Skyggeside, men som ogsaa paa den anden Side var af den Karakter, at Befolkningen, enten den var velhavende eller mindre velhavende, havde en vis Interesse i at hjælpe sig selv.

Men hvis vi er enige herom, saa forekommer det mig, at den Tale, som den ærede Ordfører for de Konservative holdt paa sit Partis Vegne, viser en næsten sygelig Tilbøjelighed hos Partiet og dets Ordfører til ved enhver Lejlighed at angribe Venstre. Den Tale, som den ærede Ordfører holdt, var stort set en Kritik af de foreliggende Lovforslag og hele Venstres Stilling til disse Problemer, saadan som den har formet sig i den senere Tid. Den ærede Ordfører reducerede vore Forslag til næsten ingenting. Det var ganske vist et velment Forsøg, sagde den ærede Ordfører, et Forsøg paa at bøde noget paa de uheldige Sider ved Sociallovgivningen. Det var om ikke et langt, saa et velment Skridt. Naar man siger, at noget er velment, ligger jo deri egentlig, at det er mindre vellykket.

Den ærede Ordfører for de Konservative var dernæst inde paa at sammenligne vore Forslag med de Tanker, de tidligere havde været inde paa. Det er meget sandsynligt, at de Konservative har anset disse Tanker for bedre end de Bestemmelser, der findes i vore Lovforslag, men hvis det ikke ligefrem er Meningen at reducere vor Indsats til det mindst mulige, ser jeg ikke Nødvendigheden af ogsaa at nævne disse Ting